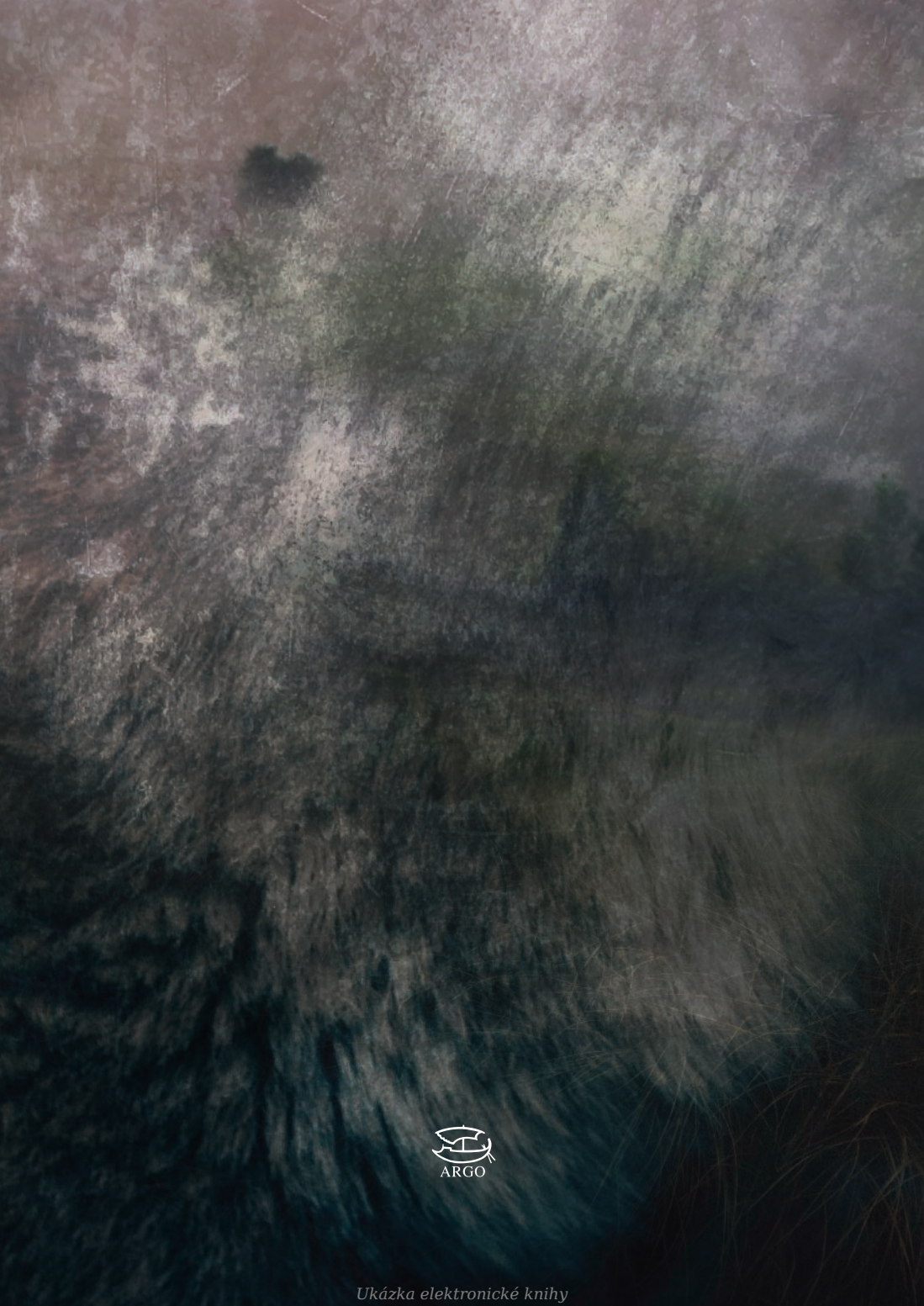

Argo
ŠELMA
FRANTIŠEK
ŠMEHLÍK
Nová napínavá série od autora
detektivky *Slyšet jeleny zpívat*

ARGO

Ukázka elektronické knihy

ŠELMA

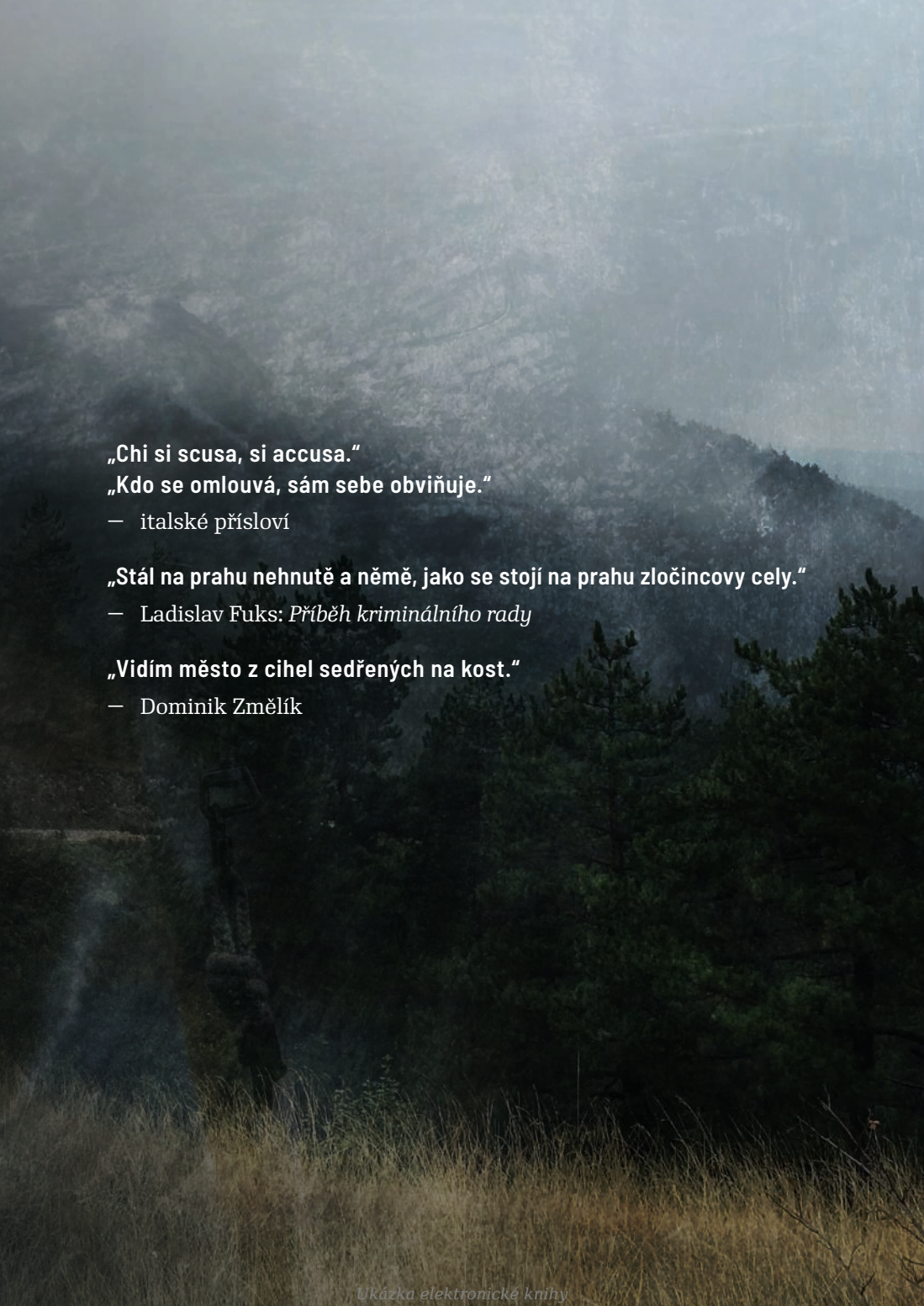
Ukázka elektronické knihy

ŠELMA
FRANTIŠEK
ŠMEHLÍK
Argo

Mamce a taťkovi za všechno

© František Šmehlík, 2022
Cover design © Tereza Králová, 2022
© Argo, 2022

ISBN 978-80-257-3915-0 (váz.)
ISBN 978-80-257-3961-7 (e-kniha)

„Chi si scusa, si accusa.“
„Kdo se omlouvá, sám sebe obviňuje.“
— italské přísloví

„Stál na prahu nehnutě a němě, jako se stojí na prahu zločincovy cely.“
— Ladislav Fuks: *Příběh kriminálního rady*

„Vidím město z cihel sedřených na kost.“
— Dominik Změlík

Ukázka elektronické knihy

PROLOG

O pětadvacet let dříve

Pach rumu se nesl vzduchem dřív než pach krve. Byla chladná květnová noc a nad Vyškovem se třpytily hvězdy jako zrnka prachu ledabyle roztroušená po stole.

Poručík Vladimír Pávek se belhal ke kasárnám. S posledními zbytky soustředění se snažil udržet přímý směr, ale nohy ho zrazovaly a on co chvíli pomyslnou linku své chůze narušoval. Okolo deváté večer se dal ve vyškovské hospodě do řeči s místním esenbákem a jejich duchaplný rozhovor ukončil až v jednu ráno vrchní, když začal utírat pult a zvedat židle.

Teď se potácel s pohledem zabodnutým do jednoho bodu a prázdným výrazem ve skelných očích. Velmi dobře si uvědomoval vlastní opilost i důsledky, které by pro jeho kariéru mohla mít. Poručík Pávek nebyl ve vyškovských kasárnách na vrcholu žebříčku popularity. Podřízení si ho za zády dobírali a na velitelství chodily stížnosti od stejných šarží. Nadřízení jeho aroganci a neschopnost vesměs tolerovali, což ještě prohlubovalo nenávist ostatních důstojníků. Jenže kdyby se provalil tenhle noční výlet, tolerance velitelů by se musela rovnat milosti boží, což v ateistickém Československu osmdesátých let byla věc nanejvýš nepravděpodobná.

Snažil se našlapovat tiše. Vtom se mu žaludek zhoupl, jako když si s loďkou na dosud klidné hladině pohraje osamocená vlna. Klopýtl a dopadl na obě dlaně. Zhluboka oddechoval.

Zavřel oči. Svět se s ním ještě víc zatočil. Obsah žaludku se mu navalil do krku. Dvakrát zadávil naprázdno. Potřetí ze sebe vypustil mocný gejzír žluté mazlavé hmoty.

Do očí se mu nahrnuly slzy, ani ne tak z ponížení vojáka sloužícího socialistické lidové armádě, jako spíš z toho, jak mu pach zvratků nosní dutinou proudil do celé lebky. Vtom za sebou zaslechl zvuk, který dokázal i jeho alkoholem zmámený mozek trochu zmobilizovat.

Rozléhal se celým vojenským prostorem jako bití zvonu.

Štěkot. Musel to být jeden z hlídacích psů.

Ano, teď už slyšel i hlas pochůzkáře, jak uklidňuje rozzuřenou šelmu.

Zvedl jednu ruku a se snahou o co nejplynnější projev zvolal: „Nest… nestříejte! Jsem… po… poučík… Vladi… Vladimír Pávek!“

Pochůzkář k němu přistoupil. Pes přestal štěkat, místo toho se však ze tmy ozvalo tiché zlověstné vrčení. Důstojníkovi se rozklepala kolena.

Stál nad ním. Pávek zíral na pár vysokých vojenských bot. Byly celé zablácené. Muž nad ním dosud nepromluvil.

„Já jsem… já jsem po…“

Nedařilo se mu dokončit větu. Jeho mozek byl příliš zatemněn jednak alkoholem, jednak monotónním vrčením psa. Dobře věděl, jak jsou tito psi cvičení. Stačí jediný rozkaz a zvíře by s ním nemělo slitování.

Najednou se k němu snesla ruka, aby mu pomohla vstát.

„To je v pořádku, soudruhu poručíku,“ ozvalo se nad ním.

Důstojník se snažil rozpoznat barvu toho hlasu. Byl v něm víc cítit respekt, nebo lítost? Ta věta byla pronesena tak prostě, bezbarvě. Nevěděl, co si má myslet.

Chytil se ruky.

Psí vrčení ustalo.

„Děkuji, vojáku,“ řekl.

„Vojín Nowicky, soudruhu poručíku,“ představil se jeho zachránce bez vyzvání.

„Postel. Postel,“ mumlal oficír jako v horečce.

„Nemějte strach. Dovedu vás domů.“

Vojín poručíka za chůze podpíral. Pávek vydával co pár kroků mocné škytnutí a cosi nesrozumitelného si mumlal. Nowicky mlčel.

„Soudruhu vojíne,“ dostal ze sebe důstojník ztěžka, „proč všechny ty hvězdy chvilku nepočkají?“

„Jak to myslíte, pane?“

Pávek se zasněně zadíval na oblohu a pomalu zvedl prst.

„Podívejte. Lítají tam a zpátky jako letadla.“

„Bojím se, že se vám to jenom zdá, soudruhu poručíku.“

„Taky jsem chtěl lítat,“ ignoroval vojínovu poznámku. „Tátovi to nedovolili. Byl v Anglii, nosil uniformu, ale do letadla ho nepustili. Prý neprošel zrakovými testy. Všichni ti Peřinové, Františkové a jiná pakáž se prohánělí po obloze a jenom mýmu tátovi to ty kapitalistický svině zatrhly. Že prý byl slepej jak patrona. Samý hovna!“

Pes dvakrát zaštěkal.

„Neměl byste tak křičet, soudruhu poručíku," řekl mu vojín Nowicky vlídně.

„Nowicky, Nowicky… nejsi ty náhodou Polák?" zeptal se důstojník, jemuž už očividně otrnulo, ostře.

„Otec byl Polák."

„Vsadím se, že byl ještě k tomu Žid."

„Ano," opáčil vojín nevzrušeně.

„Za to se nestyď, hochu. Však my tady z tebe uděláme chlapa!"

Pomalu se šourali po travnaté cestě. Pávek si začal broukat jakýsi popěvek. Občas při zpěvu vykřikl nějaké slovo a pak opět přešel do tichého pobrukování, jemuž nebylo rozumět. Najednou začal zpívat nahlas, jako by mu cosi neznámého dodalo odvahy:

„Voják vojáka zná,
pomocnou ruku mu dá…"

Psovod jeho falešný zpěv nechal bez povšimnutí.

„Promiň, já zapomněl, že vy židáci neumíte zpívat!"

Pohlédl vyzývavě na průvodce. Tvář mu zrovna ozářilo strohé měsíční světlo, ale z jeho výrazu nic vyčíst nedokázal. „A víš, co dělal táta v tý Anglii? Když mu nedovolili létat?"

„Netuším, pane."

„Staral se jim tam o psy."

Nowicky se zarazil. Jeho rysy na okamžik ztvrdly. „Podle mě je to záslužná práce, pane," pravil a hlas se mu nepatrně třásl.

„Hovno záslužná práce! Sračka je to! Sračka, jakou můžou svěřit jenom slizkým židákům, co neměli v ruce ani kundu, natož zbraň! Slizkým židákům nebo ukoktaným, poloslepým kriplům!"

„Už zase křičíte, pane. To byste neměl, mohl byste rozrušit psa."

Pávek se ohlédl za šelmou, kterou vojín vedl na vodítku. Krásný československý vlčák s nápadně světlou srstí, jež protínala tmu jako světlo majáku. Oproti tomu dvě velké tmavé oči s okolní nocí splývaly, jako by se mu tma v panenkách zrcadlila.

Došli ke kasárnám. Vojín Nowicky vytáhl svazek klíčů. Vešli do velkých dřevěných dveří.

„Ty máš klíče od důstojnického pokoje?“ zeptal se Vladimír překvapeně. Nowicky přitakal.

„Ale tady by někde měly být schody! Kde jsou schody?“

Voják neodpověděl. Se zamyšleným výrazem vedl poručíka studenou chodbou.

„Kam to jdeme? To je nějaká zkratka?“

„Nemůžu vás odvést na váš pokoj. Copak chcete, aby vás tam v tomhle stavu někdo zmerčil? Nebo ráno našel s kocovinou?“

„Máš pravdu, hochu. Máš pravdu. Vy židáci se vyznáte.“

Došli na konec chodby. Vojín Nowicky strčil do dveří klíč, ale neotevřel je.

„Měl váš táta psy rád?“ zeptal se zničehonic, ale na poručíka se nepodíval.

„Rád psy? Děláš si ze mě prdel? Tu havěť, která mu připomínala, že není žádný královský letec, ale jenom poloslepý kretén? Tuhle havěť myslíš? Z duše je nenáviděl!“

„Můj táta taky choval psy. A taky je nenáviděl.“

Chvíli bylo ticho. Za dveřmi cosi zašustilo. Vojín Nowicky zíral do stěny. Vlčák mu seděl trpělivě u nohou. Jeho zubatá tlama připomínala úsměv.

„Tak už mi ukaž, kam mě uložíš. Je tady zima,“ prolomil poručík ticho.

Vojín Nowicky jen neznatelně přikývl. Otevřel dveře.

„Pojďte, napřed vám ukážu něco jiného.“

Vešel. Důstojník ho následoval.

Ocitli se v tmavé kobce, kde páchl vlhký vzduch a blikavě ji osvětlovala jediná dosluhující žárovka u stropu zarostlého pavučinami. Zem byla plná prachu. U bočních stěn stály dřevěné kotce ve tvaru kvádru. Místo dveří měly drátěné mříže. Mezi dráty se sem tam objevil kulatý čumák nebo se zaleskl tesák bílý jako perla. V kotcích se odehrával divoký koncert štěkotu, vrčení, kňučení a škrábání.

To vše tísnivě doléhalo na Vladimírovy smysly, místnost se mu jevila třikrát menší, než byla, přímo cítil, jak se kolem něj stěny smršťují a tlamy šelem mu dýchají do tváře.

Poklekl.

Z toho hluku ho rozbolela hlava. Třeštila mu, jako by ho do mozku bodala vosí žihadla.

Jen polovičatě vnímal kroky vojína Nowického, který obcházel místnost tam a zase zpátky.

Slyšel tiché vrzání a psí štěkot, který ztrácel na agresivitě a měnil se spíš ve vítací chór. Kroky psích tlap na vlhké podlaze. Drápy drhnoucí o kamenné kostky. Bolest hlavy. Stud a pocit zmatenosti.

Vladimír Pávek se pokusil narovnat. Chtěl pohlédnout vojínu Nowickému do tváře, požádat ho, aby ho odsud vyvedl, že se mu odmění, jak bude chtít. Zasadí se o jeho povýšení, domluví mu vycházky, jen ať už ho vysvobodí z toho strašného rachotu.

Najednou ho polil chlad. To když za sebou uslyšel rázné zabouchnutí a pak jen sotva znatelné cvaknutí zámku.

Zvedl hlavu. Zdálo se mu, že žárovka ještě trochu pohasla.

Ve tmě byly vidět jen obrysy. Bylo jich deset, možná dvanáct. Obrovská čtyřnohá těla a oči, které svítily ve tmě jako žhavé uhlíky.

Už žádný štěkot, jen tiché, zlověstné vrčení.

Otočil se. S hrůzou zjistil, že zůstal v psinci sám.

„Vojíne!" zařval poručík. „Vojíne, kde jste?"

Zpoza dveří se ozvalo: „Mučil váš otec psy?"

Vladimírovi se roztřásla brada. Psi stáli nehnutě.

„Vojíne, neblázněte! Doveďte mě do pokoje. Tyhle vaše hry už přestávají být…"

„Říkal jste, že váš otec nenáviděl psy," přerušil ho Nowicky, ale jeho hlas nezněl přísně ani rozčíleně. „Ptám se, jestli je i mučil."

„Podívejte, vojáku, můj otec je už deset let mrtvý. Byl to obyčejný Valach ze Vsetína. Měl své sny, ale dokázal hovno. Byl s tím smířený. Takových lidí jsou mraky. Nevím, proč vás teď tak zajímá…"

„Můj otec byl z Těšínských Beskyd," skočil mu Nowicky opět do řeči. „Choval psy jen proto, aby měl koho bít. Ale dopřával jim i potěšení. Třeba když v nich utužoval přirozenou potřebu šelmy."

„Přirozenou potřebu šelmy?" hlesl důstojník a náhle pocítil, jak tváří v tvář těm očím ve tmě začíná střízlivět. Alkoholové opojení se vytratilo jako dobrá víla v těžkých časech.

„Otcův soused s oblibou střílel kočky," pokračoval Nowicky a jeho hlas stále postrádal emoce. „Můj otec se lišil od většiny polských Židů, kteří vyrůstali za války v Těšínském Slezsku." Odmlčel se, jako by čekal, že ho Pávek doplní. „Neměl pušku."

Jeden ze psů se k Vladimírovi plíživě přiblížil. Pravou přední tlapu nechal zdviženou.

Ukázka elektronické knihy

„A tak lákal kočky na zbytky od oběda a pak je chytal holýma rukama za hřbet. Házel je přes plot, kde už číhali jeho dobrmani. Byli naučení, že jak vřiská kočka před vraty, začíná lov."

Pes byl od důstojníka jen pár desítek centimetrů. Už skoro viděl, jak se mu ve skromném světle stropní žárovky leskne čumák. V klíně ucítil teplo, které se začalo rozlívat do třísel, jak se moč vsakovala do látky kalhot.

„Váš dech je provokuje, soudruhu poručíku. Být vámi, trochu se uklidním."

„Proč…? Proč…?" šeptal Vladimír téměř neslyšně.

„Nejste zrovna statečný muž. Přitom byste měl být hrdý. Smrt z rukou nejlepšího přítele… co může být milosrdnějšího?"

Ten jeho hlas, blesklo Vladimírovi hlavou. Ani jednou se nezadrhl, ani malinko nezměnil barvu. Žádné emoce, žádné vzrušení. Působilo to, jako by ten chlap prováděl pouhý experiment, zkoušku, jako když hodíte placatý kámen do řeky, abyste zjistili, kolikrát skočí po hladině. Žádné dilema, žádné výčitky. Je to jen kámen a takových je plná řeka.

Experiment. Zkouška.

Vladimírův dech se trochu zklidnil. Ne snad proto, že by ovládl svůj strach, spíš se ho zmocnila nepřekonatelná únava. Možná jeho tělo sbíralo síly na poslední výkřik.

Vojín Nowicky ledově klidným hlasem promluvil k šelmám.

Ozvalo se silné zaburácení. Psi se vrhli vpřed.

Poručík Vladimír Pávek se ve vteřině proměnil ve vřískající kočku. Bílé tesáky se zanořily hluboko do masa.

Psi se mezi sebou předháněli, kdo si urve větší kus. Důstojníkovy údy byly nataženy do všech stran, jak se o ně psi rvali.

I přes nesnesitelnou bolest ucítil na tváři horký zvířecí dech. Jeden z vlčáků se dostal až za něj. Zatímco se ostatní tahali o Vladimírovy končetiny, on se zuřivě vrhl po hrdle. Zuby pronikly kůží vedle ohryzku a přeťaly tepnu.

Tlama se začala plnit tmavě rudou krví.

Důstojníkovy oči zastřela tma.

Vojín Nowicky vše tiše pozoroval přes špehýrku. Ve tváři měl nevzrušený, zamyšlený výraz, dlaněmi se ledabyle opíral o desku dveří.

Litoval jedině toho, že stropní žárovka v psinci svítila tak slabě.

Ukázka elektronické knihy